

Но Гаврилъ се досѣти, че татъкъ на-близу, по другитѣ лозя, ще има и други негови познайници, и ме покани, да идемъ да диримъ. Ние преминахме презъ лозята, търсихме и не намѣрихме никого. И като се ски-тахме така, зѣрнахме една горица, що красѣше една долина, презъ която течѣше малъкъ порой. Азъ рекохъ, да отидемъ въ тая горица, и на пороятъ да се пооперемъ и поомиемъ. Отидохме и намѣрихме пре-красно мѣсто, при хубавъ, малъкъ, съ мѣхъ обрасналъ брѣгъ. Но едвамъ що мислѣхме да се разположимъ, зачухме шумъ и викове, и пѣ-отъ-татъкъ прѣзъ гѣ-сталакътъ зѣрнахме купъ войници, какъ прескачѣха потокътъ, и носѣха на-рѣцъ една жена. Трѣбва, сиро-тата, да сж я били хванали въ околноститѣ на нѣкое грѣцко село.

Когато слънцето се наведе къмъ западъ станахме ние, трѣгнахме къмъ Топчилари, и влѣзохме въ лозя-ето на арнаутинътъ. Дошълъ бѣше вече и господарътъ и ние го попитахме за Ивана, като казахме, че сме му съотечественници, и че, като сме дошли скоро отъ Ка-лоферъ, желаемъ да го поздравимъ отъ страна на май-ка му. Арнаутинътъ хубаво ни отговори, и рече, че Иванъ скоро ще се върне, та ни покани, да сѣднемъ и да си починемъ.

Подиръ половина-часъ дойде Иванъ и пригърна Гаврила. Той ни каза, при него отъ нищо да се не-страхуваме, и че му е драго, дѣто ще ни е домакинъ. Слѣдъ това заведе ни задъ колибата, на една хубава морава, и ни донесе гроздѣ да си хапнемъ.

Азъ сѣднахъ на меката съ цвѣтя посипана трѣ-вичка, и погледахъ предъ себе си. На-близу, отъ дѣ-сна страна, бѣлѣеше се хубавото селце Топчилари, а предъ насъ, на-далече, развиваше се най-величественна и най-очарователна панорама. То бѣше Цариградъ, и отъ нигдѣ не е го тъй хубавъ видѣтъ, каквото тъмо